

[Udenrigsministeren.]

konference. På dette område vil det yderligere nok være fordelagtigt først at se, hvad der kommer ud af de fire stormagters Berlindrøftelser, der netop nu synes at skulle blive en realitet, efter at Sovjetunionen har accepteret de tre vestmagters forslag herom, der blev fremsat i midten af december. I relation til Tysklandsproblemet vil det måske være frugtbart først at se, hvad der kommer ud af de indretyske drøftelser, der i øjeblikket er ved at blive fastsat gennem en brevveksling mellem den vesttyske og den østtyske regeringschef. Vi har bemærket os forbundskansler Willy Brandts udtalelser i denne retning i hans budskab om nationens stilling den 14. januar i år, da han sagde, at Forbundsrepublikkens deltagelse i en sikkerhedskonference ville være mindre værdifuld, hvis der ikke først havde vist sig positive tegn inden for det tyske område. Samtidig hæftede vi os imidlertid ved tilføjeisen om, at dette ikke skulle ses „som en betingelse, men som en klarlæggelse“.

Selv om det på nogle af de nævnte områder måske vil være naturligt at give Forbundsrepublikken og de tre vestmagter USA, Frankrig og Storbritannien en vis fortrinsstilling, må alle vedkommende lande i øvrigt have mulighed for i lige grad at bidrage til løsningen af de europæiske problemer. Det vil hverken være acceptabelt eller rimeligt at give visse lande monopol på at føre afspændingspolitik. Der er her tale om en udvikling, som direkte kommer os alle ved.

Behovet for et nærmere samarbejde findes selvfølgelig ikke blot i forholdet til Østeuropa. Endnu tydeligere kommer det frem i forholdet til de vesteuropæiske lande, hvor der er en udvikling i gang for stadig at udbygge det allerede eksisterende samarbejde og fællesskab. Vi ser dette på det nordiske område, vi ser det i vort og andre landes ønske om medlemskab af De europæiske Fællesskaber, og vi ser det inden for De europæiske Fællesskaber selv.

På baggrund af, at vi for nylig havde en debat om Danmarks markedspolitik, hvor både Nordek og Danmarks forhold til fællesmarkedet indgående blev drøftet og kommenteret, skal jeg i dag indskrænke mig til nogle bemærkninger om den generelle danske holdning til det politiske sam-

arbejde inden for De europæiske Fællesskaber og udviklingen på det politiske område inden for disse. Jeg går i denne forbindelse ud fra, at det er velkendt, at de nordiske lande løbende fører drøftelser om politiske spørgsmål, bl.a. på de halvårlige nordiske udenrigsministermøder.

Det danske ønske om medlemskab af fællesmarkedet er ikke alene økonomisk begrundet, men baserer sig også på en politisk erkendelse af, at Danmark nødvendigvis har sin plads i et forenet Europa. Regeringen følger derfor nøje udviklingen inden for fællesmarkedet, og jeg vil i denne forbindelse nævne, at der som et resultat af Haagmødet i december 1969 — og med den forestående udvidelse af fællesmarkedet i tankerne — er ved at blive udarbejdet en rapport af embedsmænd fra de seks lande om, hvorledes det videre politiske samarbejde inden for Fællesskabet kan tænkes udformet. Man synes ikke at sigte på en supranational løsning, men på en løbende konsultation mellem de enkelte lande med en koordinering af synspunkterne som mål. Der er imidlertid endnu ikke truffet beslutninger af nogen art inden for de seks på dette område.

Jeg vender mig herefter til et af de spørgsmål, der i den senere tid har optaget såvel regeringen som folketingset og hele det danske folk, nemlig den tragiske borgerkrig i Nigeria, der nu er endt. De menneskelige lidelser i dette hærgede land er dog ikke bragt til ophør. Der vil endnu gå et langt stykke tid, før krigens sår er lægt.

Konflikten udsprang af stammeproblemet eller tribalismen, som det nu hedder med et moderne udtryk. Dette problem ulmer også i de fleste andre afrikanske lande, hvis grænser i sin tid blev fastsat uden større hensyntagen til etniske og andre forhold, der har betydning for et lands enhed, og dette førte bl.a. til, at hovedparten af de afrikanske regeringer støttede den nigerianske føderalregering i dens kamp for at bevare føderationen. Var dette ikke lykkedes, frygtede mange afrikanere, at løsrivelsestendenserne ville brede sig til andre dele af Afrika, og at resultatet ville blive en opsplitning af adskillige afrikanske stater syd for Sahara. Jeg har selv under to rejser i Afrika fået et overbevisende indtryk af, i hvor høj grad de afrikanske lande frygter